

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Mgr. Lenky Havlíčkové a Mgr. Vojtěcha Salamánka ve věci

žalobců: a) Bc. J. V., narozen X
bytem X
b) Bc. J. V., narozena X
bytem X
zastoupena Bc. J. V., obecným zmocněncem
bytem X

proti

žalovanému: Městský úřad Litoměřice
sídlem Mírové náměstí 15/7, 412 01 Litoměřice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 12. 2021,
č. j. MULTM/0086015/21/SÚ/JDu,

takto:

- I. Rozhodnutí Městského úřadu Litoměřice ze dne 2. 12. 2021, č. j. MULTM/0086015/21/SÚ/JDu, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobcům náhradu nákladů řízení ve výši 6 000 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

1. Žalobci se včasnou žalobou domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 12. 2021, č. j. MULTM/0086015/21/SÚ/JDu, kterým byl na základě oznámení Města Litoměřice, IČ: 00263958, sídlem Mírové náměstí 15/7, 412 01 Litoměřice, podle § 96 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném do 23. 1. 2023, (dále jen „stavební zákon“), a § 15a vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, (dále jen „vyhláška“) vydán územní souhlas s umístěním stavby „*úprava VO v parku Václava Havla*“ (dále také jen „stavba“) na části pozemku parc. č. XA, parc. č. XB, parc. č. XC, parc. č. XD, parc. č. XE, parc. č. XF, parc. č. XG, parc. č. XH, parc. č. XI, parc. č. XJ, parc. č. XK, parc. č. XL a parc. č. XM, vše v katastrálním území X. Žalobci se současně domáhali toho, aby soud vyslovil právní názor o podjatosti Městského úřadu Litoměřice a uložil žalovanému nahradit jim náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobci uvedli, že o provádění stavby se dověděli až v důsledku sledování jejího průběhu v okolí jejich domova. Následně si s využitím zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, vyžádali žalobou napadené rozhodnutí a v zákonem stanovené lhůtě podali předmětnou žalobu. Žalobci trvali na tom, že došlo k dotčení jejich subjektivních práv tím, že je omezeno jejich dosavadní užívání zahrady rodinného domu a obytných místností rodinného domu v důsledku nadměrného nočního osvětlení z nového veřejného osvětlení. Nové stožáry veřejného osvětlení jsou o 4 metry vyšší a jsou oproti původnímu osvětlení umístěny i na jiných místech v sousedství jejich nemovitostí. Trvali na tom, že žalovaný při vydání územního souhlasu měl posoudit případné dotčení práv vlastníků mezujících sousedních staveb a pozemků.
3. Žalobci namítali, že se žalovaný při vydání žalobou napadeného rozhodnutí řádně nevypořádal s požadavky § 96 stavebního zákona pro vydání územního souhlasu. Žalobci nebyli zahrnuti mezi účastníky řízení a nebyl po nich ani požadován jejich souhlas pro potřeby vydání územního souhlasu. Žalobci uvedli, že jsou vlastníky pozemků parc. č. XN a parc. č. XO a rodinného domu č. p. XP umístěného pozemku parc. č. XN vše v k. ú. X. Žalobci trvali na tom, že v důsledku realizace stavby jsou nadměrně obtěžováni jasným světlem z nových lamp veřejného osvětlení, které mají čiré bílé světlo velkého výkonu se značným rozptylem do okolí. Umístěním těchto lamp došlo dle žalobců k podstatným změnám v dotčeném území. Žalobci připustili, že sloupy jsou umístěny dále než 2 metry od hranic jejich pozemků, ale osvětlení z nich dopadá až do obytných místností jejich domu a hluboko na jejich pozemek.
4. Žalobci rovněž poukázali na dotčení svých veřejných subjektivních práv v důsledku realizace předmětné stavby. Žalovaný dle jejich názoru při vydání územního souhlasu nepřihlédl ke skutečnosti, že žalobci byli v důsledku provádění stavby omezeni v přístupu na pozemek a při cestě do města a z města a na přilehlé parkoviště. Žalobci byli nuceni procházet stavenišťem přes nedostatečně zabezpečené výkopy, kde hrozilo i případné zranění.
5. Žalobci trvali na tom, že umístěním a provedením nové stavby veřejného osvětlení došlo k podstatné změně v území, a v důsledku toho měli mít možnost se předem se stavebním záměrem seznámit a vyjádřit se k němu. Záměna původních sloupků veřejného osvětlení, které byly vysoké cca 1 metr, za sloupy přesahující výškou 4 metry způsobila změnu poměrů v území v důsledku zvýšení zatížení okolí světelným smogem a světelnými imisemi. Pro světelný smog či světelné emise nejsou stanoveny žádné hygienické limity, přesto je možné

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

jejich dopad dovodit. Možnost zásahu do práv mezujících sousedů nebyla v daném případě posouzena a dle žalobců nepochybně došlo ke změně poměrů v území.

6. Dále žalobci uvedli, že v důsledku opomenutí jejich účastenství nemohli úspěšně namítat zjevnou systémovou podjatost celého Městského úřadu Litoměřice. Podezření o existenci systémové podjatosti dovozovali žalobci ze skutečnosti, že žádnému z dotčených orgánů nevadil zcela odlišný typ osvětlení, než jaký je doposud v městě umístěn. Rovněž poukázali na to, že stavba byla schvalována a připravována v období, kdy město nemělo po dobu půl roku tajemníka a jeho funkce byly rozděleny mezi vrcholné politiky města.
7. V závěru žalobci poukázali na skutečnost, že po celou dobu výstavby nebylo staveniště řádně oploceno.

Vyjádření žalovaného k podané žalobě

8. Žalovaný trval na tom, že dle dokumentace doložené k oznámení záměru, kterou autorizoval autorizovaný inženýr pro techniku prostředí staveb, je předmětná stavba umístěna ve vzdálenosti 4,7 m od hranice pozemku parc. č. XO, dále v odstupu 3,6 m od hranice pozemku parc. č. XN a rovněž ve vzdálenosti 4,8 m od hranice pozemku parc. č. XR v k. ú. X. Žalovaný poukázal na § 96 odst. 3 stavebního zákona, kde je taxativně vymezeno, které přílohy je nutné k oznámení záměru doložit. Mimo jiné je nutno doložit souhlasy osob, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám, anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich, může být umístěním stavebního záměru přímo dotčeno. Souhlas se nevyžaduje v případech stavebních záměrů uvedených v § 103 stavebního zákona, pokud nejsou umístěny ve vzdálenosti od společných hranic pozemků menší než 2 m. Stavba je dle předložené dokumentace umístěna ve vzdálenosti větší než 2 m od hranic pozemků žalobců a záměr vedení sítě veřejného osvětlení je uveden v § 103 odst. 8 stavebního zákona. Proto žalovaný nepožadoval souhlasy žalobců a nepřiznal jim postavení dotčených osob.
9. Dále žalovaný trval na tom, že z předložených dokladů bylo zřejmé, že záměr úpravy stávajícího veřejného osvětlení neovlivní své okolí podstatným způsobem a poměry v území se podstatně nezmění. Dle žalovaného se poměry v území podstatně nemění, neboť nově navržené lampy veřejného osvětlení neosvětlují plochy soukromé, ale pouze plochy veřejného prostranství.
10. Žalovaný rovněž poukázal na skutečnost, že územní souhlas byl předmětem posouzení na základě podnětu žalobců k zahájení přezkumného řízení Krajským úřadem Ústeckého kraje se závěrem, že nebyly shledány důvody pro zahájení přezkumného řízení.
11. Žalovaný trval na tom, že dle předložené projektové dokumentace a dalších podkladů, na základě kterých byl vydán předmětný územní souhlas, nemůže docházet k obtěžování světelným smogem u žádného ze sousedních pozemků.
12. Dále žalovaný uvedl, že žalobci mají přístup na své pozemky z ulice Křížová a cesta přes park je pouze pěší zkratka. Žalovaný se tedy domníval, že otázka omezení přístupu pozemků nesouvisí s tím, zda byly splněny podmínky pro vydání územního souhlasu a nemůže být důvodem pro jeho zrušení.
13. K poukazu na obtěžování hlukem a prachem při provádění stavby žalovaný konstatoval, že provádění stavby se v rámci územního souhlasu neposuzuje, neboť územním souhlasem se stavba pouze umísťuje. Žalobci uvedené námitky nemají tedy dle názoru žalovaného

souvislost se zákonností žalobou napadeného rozhodnutí. Totéž dle žalovaného platí v otázce existence oplocení stavby.

14. K námitce systémové podjatosti žalovaný uvedl, že trvá na tom, že v daném případě nenastala. Aby došlo k překročení kritické míry systémového rizika podjatosti, musí být postoj úřední osoby ovlivněn tím, kdo má zájem na výsledku řízení, v němž se má rozhodovat. Současně musí mít ovlivňující osoba schopnost působit na úřední osobu prostřednictvím jeho zaměstnaneckého vztahu k územnímu samosprávnému celku. Žalobci však netvrdí ani nedokládají podezření z nátlaku či snahy ovlivnit rozhodování příslušných úředních osob. Dle žalovaného úprava veřejného osvětlení v parku není svou povahou kontroverzní věcí a zájem politicky angažovaných osobností nelze ve vztahu k této věci vysledovat v mediálních vyjádřeních, předvolebních slibech ani v jiných počinech. Nelze tvrdit, že vydání předmětného rozhodnutí doprovází jevy v politické či mediální sféře, které by naznačovaly zvýšený politický zájem města na výsledku řízení. Články v Radničním zpravodaji, které předložili žalobci, mají pouze informativní charakter.
15. Žalovaný rovněž zdůraznil, že námitka podjatosti musí být vznesena bezodkladně poté, co se o podjatosti daná osoba dozví. Žalobci uvedli své podezření z podjatosti úředníků stavebního úřadu a celého Městského úřadu Litoměřice v žádosti ze dne 26. 4. 2022, ale již počátkem ledna 2022 komunikoval žalobce a) s investičním technikem odboru územního rozvoje Městského úřadu Litoměřice o předmětné stavbě a byl si vědom, že územní řízení bude vedeno právě stavebním úřadem Městského úřadu Litoměřice. Proto považuje žalovaný námitku podjatosti vznesenou žalobci za opožděnou.

Replika žalobců

16. Na vyjádření žalovaného reagovali žalobci replikou. Ve své replice zdůraznili, že nerozporují dodržení odstupové vzdálenosti 2 m, ale trvali na tom, že v důsledku výměny veřejného osvětlení umístěného původně na sloupcích vysokých 1 m za sloupy o výšce přesahující 4 m došlo nepochybně k podstatné změně poměrů v území. Rovněž poukázali na skutečnost, že nové sloupy jsou umístěny na jiných místech než ty původní. Žalobci trvali na tom, že nové veřejné osvětlení osvětluje nejen veřejné prostory, ale i soukromé stavby a přilehlé pozemky.
17. Ke sdělení Krajského úřadu Ústeckého kraje k žádosti o přezkum žalobci uvedli, že z něho vyplývá, že i krajský úřad odkazuje pouze na § 96 odst. 3 písm. d) stavebního zákona a zcela ignoruje požadavky zakotvené v § 96 odst. 1 stavebního zákona. Dle žalobců toto sdělení nemá žádnou podpůrnou vypovídací hodnotu pro předmětné soudní řízení.
18. Žalobci dále zdůraznili, že stavbou došlo k omezení přístupu do jejich nemovitostí. Zda se jedná o hlavní vchod či „zkratku“ není podstatné. Rovněž poukázali na hluk provázející stavební činnost.
19. Žalobci také poukázali na skutečnost, že osoby zúčastněné na provádění stavby nemají příslušnou autorizaci, a došlo tím k porušení § 152 odst. 4 stavebního zákona.
20. Žalobci rovněž trvali na tom, že v souladu s § 15a vyhlášky by územní souhlas měl obsahovat údaje o splnění podmínek pro vydání územního souhlasu a popis další přípravy a provedení záměru. Měly by tam tedy být uvedeny i podmínky pro provádění stavby.
21. Ve vztahu k systémové podjatosti žalobci uvedli, že nemůže jejich námitka být opožděná, neboť až do dubna 2022 nevěděli, že byl územní souhlas vydán.

22. Žalobci rovněž vyjádřili podezření, že činnosti prováděné na staveništi překročily rámec prací, které mohou být prováděny bez povolení příslušného silničního správního úřadu.
23. V závěru žalobci odkázali na rozsudky Krajského soudu v Praze ze dne 27. 3. 2019, č. j. 46 A 68/2016-153, a ze dne 26. 5. 2020, č. j. 46 A 94/2017-140, a dále na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2018, č. j. 9 As 215/2018-33.

Posouzení věci soudem

24. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobci i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
25. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.
26. Primárně se soud zabýval splněním podmínek řízení. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2019, č. j. 1 As 436/2017-43, publikovaného pod č. 3931/2019 Sb. NSS, lze souhlasy vydané podle stavebního zákona přezkoumat na základě žaloby proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 s. ř. s. Právní úprava neumožňuje brojit proti územnímu souhlasu řádným opravným prostředkem v řízení před správním orgánem (přezkumné řízení dle § 96 odst. 4 stavebního zákona není řádným opravným prostředkem). Otázkou včasnosti žaloby proti souhlasu vydanému stavebním úřadem se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2022, č. j. 1 As 254/2021-29, přičemž dospěl k závěru, že je nutné na dané případy vztáhnout judikaturu týkající se opomenutých účastníků. V souvislosti s tímto závěrem pak Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku odkázal na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2009, č. j. 2 As 25/2007-118, podle nějž je třeba „*postavit najisto, že opomenutý účastník seznal s dostatečnou jistotou a včas obsah vydaného rozhodnutí, především tedy, kdy a kým bylo vydáno, jak jej lze identifikovat, jakým způsobem a v jakém rozsahu mu takové rozhodnutí zasahuje do práv, a měl tedy účinnou možnost se proti němu účinně bránit opravnými prostředky. Obvykle tu půjde o případy, kdy se opomenutý účastník s obsahem rozhodnutí seznámil prostřednictvím jiné osoby, nebo se s ním seznámil jinak, a to prokazatelně a v rozsahu potřebném pro účelnou obranu proti němu (nahlížením do spisu v jiné procesní roli atp.)*“ (zvýrazněno soudem). Běh lhůty podle § 72 odst. 1 s. ř. s. pro podání žaloby se tedy odvíjí od okamžiku, kdy se žalobce seznámil s obsahem a důvody napadeného rozhodnutí.
27. Z obsahu správního spisu vyplývá, že vydání územního souhlasu bylo oznamováno žalovaným pouze oznamovateli (město Litoměřice). Ve správním spise je dále založena odpověď Městského úřadu Litoměřice na žádost žalobce a) o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ze dne 25. 4. 2022, ze které vyplývá, že žalobci a) byla v příloze této odpovědi zaslána kopie žalobou napadeného územního souhlasu. Žalobce a) se tedy prokazatelně s obsahem předmětného územního

souhlasu mohl seznámit nejdříve 25. 4. 2022. Ve vztahu k žalobkyni b) správní spis neobsahuje žádný podklad, ze kterého by bylo možné dovozovat, kdy se s obsahem žalobou napadeného územního souhlasu seznámila. Vzhledem ke skutečnosti, že je manželkou žalobce a), vycházel soud z předpokladu, že se s obsahem žalobou napadeného územního souhlasu seznámila ve stejný den jako žalobce a). Soudem posuzovaná žaloba byla soudu doručena prostřednictvím osobního podání na podatelně soudu dne 22. 6. 2022, tedy před uplynutím zákonem stanovené dvouměsíční lhůty. Proto soud považuje žalobu za včasnou.

28. Dále se soud zabýval otázkou, zda žalobci byli oprávněni podat předmětnou žalobu. I touto otázkou se již v minulosti zabýval Nejvyšší správní soud, který v usnesení rozšířeného senátu ze dne 18. 9. 2012, č. j. 2 As 86/2010-76, konstatoval, že vydáním souhlasu dle stavebního zákona mohou být třetí osoby zkráceny na svých právech jak procesních, tak i hmotných. Proto jim musí být proti těmto souhlasům zajištěna soudní ochrana. V podané žalobě pak žalobci dotčení svých veřejných subjektivních práv dostatečně konkrétně tvrdili. Na základě uvedeného tedy soud dospěl k závěru, že žalobci byli oprávněni předmětnou žalobu podat.
29. Následně se soud zabýval otázkou vymezení žalovaného správního orgánu. Z obsahu žaloby i z jejího petitu je zřejmé, že žaloba směřuje proti územnímu souhlasu vydanému Městským úřadem Litoměřice dne 2. 12. 2021, č. j. MULTM/0086015/21/SÚ/JDu. Dle § 69 s. ř. s. náleží v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu postavení žalovaného správnímu orgánu, jenž vydal rozhodnutí v posledním stupni (tedy žalobou napadené rozhodnutí). V projednávané věci žalobci označili jako žalovaného i Krajský úřad Ústeckého kraje, kterému ovšem toto postavení dle definice účastenství obsažené v předmětném ustanovení nenáleží, neboť pouze reagoval na podnět na přezkum, který není řádným oprávněným prostředkem. Povinností soudu je, aby bez ohledu na to, koho žalobci označili jako žalovaného, jednal v řízení jako s žalovaným s tím, komu toto postavení skutečně náleží. Na základě výše uvedeného tedy postavení žalovaného náleží pouze Městskému úřadu Litoměřice. Vzhledem ke skutečnosti, že žalovaný je v daném žalobním typu vymezen přímo zákonem, neshledal soud důvod formálně rozhodovat o odmítnutí žaloby ve vztahu ke Krajskému úřadu Ústeckého kraje.
30. Po ověření podmínek řízení přistoupil soud k věcnému posouzení žaloby. Zásadní spornou otázkou mezi účastníky bylo, zda se žalovaný řádně vypořádal s posouzením otázky splnění podmínek pro vydání územního souhlasu obsažených v § 96 stavebního zákona.
31. Dle § 96 odst. 1 stavebního zákona stavební úřad místo územního rozhodnutí vydá územní souhlas, pokud je záměr v zastavěném území nebo v zastavitelné ploše, poměry v území se podstatně nemění a záměr nevyžaduje nové nároky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu. Územní souhlas nelze vydat v případech záměrů, pro které je vyžadováno závazné stanovisko k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí.
32. Dle § 96 odst. 2 písm. a) stavebního zákona územní souhlas postačí v případech stavebních záměrů uvedených v § 103 stavebního zákona. To platí dle § 103 odst. 1 písm. e) bodu 8. stavebního zákona i pro vedení sítí veřejného osvětlení, včetně stožárů a systémů řídicí, zabezpečovací, informační a telekomunikační techniky.
33. Výkladem uvedených ustanovení se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 1. 2015, č. j. 6 As 189/2014-38, v němž dospěl k závěru, že aby bylo možné konkrétní záměr, spadající typově do některé z kategorií vymezených v § 96 odst. 2 stavebního zákona, umístit

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

do území formou územního souhlasu, musí být splněny též podmínky vymezené v odstavci prvním uvedeného ustanovení. Nejvyšší správní soud dále konstatoval: „Územní souhlas je zjednodušený proces umístění záměru do území, který je primárně určen pro záměry nekonfliktní, u nichž se nepředpokládá ani střet s veřejnými zájmy, ani zásah do práv vlastníků okolních nemovitostí. Stavební zákon to vyjadřuje slovy „poměry v území se podstatně nemění“. Jestliže je z podkladů zřejmé, že záměr ovlivní své okolí zvýšením hladiny hluku a toto zvýšení není jen marginální, pak lze těžko dospět k závěru, že se poměry v území podstatně nemění. Takový záměr proto není možné umístit pomocí zjednodušeného procesu (územního souhlasu), ale je nutné ohledně něj vést řádné územní řízení.“ Na jiném místě tohoto rozsudku je uvedeno: „Nelze totiž ztotožňovat požadavek na zachování stávajících poměrů v území (resp. podmínku, že nedojde k jejich podstatné změně) pouze s dodržením hygienických limitů hluku. Tyto jsou stanoveny ve veřejnoprávních předpisech v zájmu ochrany zdraví a jejich dodržení je nutným předpokladem pro to, aby mohl být záměr povolen v jakémkoliv povolovacím procesu, nikoliv podmínkou pro využití procesu zjednodušeného. Institut územního souhlasu lze využít pouze pro záměry, u nichž nelze očekávat podstatnější střety s právy osob vlastnicích nemovitosti v sousedství. Stavební úřad se užitím zjednodušeného postupu nemůže vyhýbat posouzení občanskoprávních námitek takovýchto osob, které mu ukládá § 89 odst. 6 stavebního zákona. Právě to je smyslem ustanovení § 96 odst. 1 stavebního zákona v té části, kde podmiňuje využití institutu územního souhlasu tím, že se poměry v území podstatně nezmění. Jinými slovy, jakýkoliv výraznější nárůst hluku způsobený záměrem, **který může zatěžovat a obtěžovat** okolí, zejména obytnou zástavbu, představuje podstatnou změnu poměrů v území, a to i kdyby výsledný hluk neměl dosáhnout takové intenzity, že by brozilo překročení veřejnoprávních hygienických limitů“ (zvýraznění provedeno soudem). Jakkoliv citovaný rozsudek hovoří o zvýšení hladiny hluku, které není jen marginální, lze uvedené závěry vztáhnout také na jiné imise spojené se stavebním záměrem, včetně obtěžování světelným zářením (viz též žalobci odkazovaný rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 26. 5. 2020, č. j. 46 A 94/2017-140).

34. Ačkoli územní souhlas není výsledkem správního řízení, musí být řádně odůvodněn (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2018, č. j. 9 As 215/2018-33, a ze dne 20. 6. 2019, č. j. 9 As 131/2019-64). K tomu je v § 15a odst. 2 vyhlášky stanoveno, že územní souhlas musí obsahovat mj. údaje o splnění podmínek pro vydání územního souhlasu. Z odůvodnění územního souhlasu ve spojení s jeho podklady proto musí přesvědčivě vyplývat mimo jiné to, že umístěním záměru nedojde k podstatné změně poměrů v území. Podrobnost odůvodnění a rozsah takových podkladů bude kromě požadavků zákona a prováděcích předpisů záviset na individuálních okolnostech a konkrétních podmínkách týkajících se daného stavebního záměru.
35. V žalobou napadeném územním souhlasu je však pouze uvedeno: „Záměr splňuje všechny podmínky podle § 96 odst. 1, 2 a § 90 stavebního zákona.“ Z projektové dokumentace stavebního záměru vyplývá, že nové lampy o výšce 4,8 m mají být umístěny na jiná místa než stávající lampy veřejného osvětlení, a to kromě jiného i nedaleko pozemků fyzických osob. Předchozí veřejné osvětlení bylo instalováno na nízkých sloupcích a realizací záměru došlo k podstatnému zvýšení sloupů veřejného osvětlení. V takové situaci dle soudu nepostačuje konstatovat, že podmínky podle § 96 odst. 1 a 2 stavebního zákona byly splněny. Naopak úvahy správního orgánu, že nedojde ke změně poměrů v území musí být řádně odůvodněny a podloženy.
36. Obecně nelze vyloučit [z formulace § 103 odst. 1 písm. e) bodu 8. stavebního zákona vyplývá, že zákonodárce to i předpokládá], že umístěním nového veřejného osvětlení ke změně

poměrů v území nedojde, neboť jeho vliv bude pouze marginální (např. s ohledem na stávající úroveň světelného znečištění v území, na technické provedení osvětlení, jeho vzdálenost od obytných místností a podobně). Aby ovšem bylo možné tuto otázku relevantně posoudit, je třeba znát podrobné technické parametry konkrétního záměru, musí dojít k posouzení změn oproti stávajícímu stavu a závěry správního orgánu musí být dostatečně skutkově podloženy. Na takové skutkové zjištění však, jak vyplývá z napadeného rozhodnutí, žalovaný zcela rezignoval. Vzhledem k tomu, že žalovaný nečinil žádné skutkové zjištění k zodpovězení otázky, zda a v jakém rozsahu ovlivní záměr své okolí světelným zářením, nemohl učinit závěr, že záměrem nedojde k podstatné změně poměrů v území, a že tak jsou naplněny zákonné podmínky pro vydání územního souhlasu namísto územního rozhodnutí.

37. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nedostatek důvodů. Proto soud výrokem I. tohoto rozsudku žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení bude správní orgán podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.
38. K návrhu žalobců, aby soud vyslovil názor o systémové podjatosti žalovaného a vrátil spis jeho nařízenému správnímu orgánu, soud uvádí, že v rámci řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí je soud vázán ustanoveními s. ř. s., dle kterých je možné správní rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení či žalobu zamítnout. Nemůže tedy rozhodnout o systémové podjatosti a předložit věc nařízenému orgánu správního orgánu, který ve věci rozhodoval. S ohledem na zákonem vymezený rozsah možností rozhodování soudů v rámci daného žalobního typu soud neshledal důvod pro samostatný odmítavý výrok ohledně tohoto žalobního návrhu žalobců.
39. K samotné námitce žalobců ohledně systémové podjatosti soud konstatuje, že s ohledem na skutečnost, že soud shledal žalobou napadené rozhodnutí zcela nepřezkoumatelné ve vztahu k otázce naplnění podmínek pro vydání územního souhlasu, shledal jako předčasné zabývat se touto otázkou a s poukazem na subsidiaritu soudního přezkumu ve správním soudnictví odkazuje žalobce, aby své pochybnosti ohledně existence systémové podjatosti primárně přednesli příslušnému správnímu orgánu.
40. Pro úplnost soud uvádí, že další námitky žalobců spočívající v poukazu na nesprávné postupy při samotné realizaci stavby se zcela míjí s předmětem daného soudního řízení, jehož předmětem je přezkum zákonnosti rozhodnutí, které realizaci stavby předcházelo. Proto se těmito námitkami soud nezabýval.
41. Soud v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. s ohledem na skutečnost, že žalobou napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost, neprovedl dokazování osvětlovací příručkou Ministerstva životního prostředí, stavebním deníkem, e-mailovou korespondencí, Radničním zpravodajem č. 5/2021, 1/2022, 2/2022, specifikací veřejného osvětlení Ilumix, fotografiemi oplocení staveníště, fotografiemi nemovitosti žalobců, které navrhoval žalovaný, a to pro nadbytečnost. Dále soud neprovedl dokazování závazným stanoviskem Městského úřadu Litoměřice, odboru školství, kultury, sportu a památkové péče ze dne 22. 10. 2021, č. j. MULTM/0073469/21/ŠKAS/IHo/169, a sdělením Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu ze dne 26. 5. 2022, č. j. KUUK/081971/2022, neboť tyto listiny jsou součástí předloženého správního spisu, kterým se v rámci správního soudnictví dokazování neprovádí.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

42. Jelikož měli žalobci ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. tohoto rozsudku uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobcům do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě ve výši 6 000 Kč odpovídající uhrazenému soudnímu poplatku. Náhradu nákladů odpovídajících soudnímu poplatku za návrh na přiznání odkladného účinku soud žalobcům nepřiznal, neboť soudní poplatky (1 000 Kč za každého ze žalobců) byly zkonsumovány vydáním usnesení ze dne 8. 8. 2022, č. j. 16 A 14/2022-60, kterým byl návrh žalobců na přiznání odkladného účinku žalobě zamítnut.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 17. března 2025

Mgr. Václav Trajer v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.